VELIKONOČNÍ RÁNO

muzikál pro nedělní besídku a dorost

Prolog Hlas: Můj Otče, zjevil jsem Tvé jméno těmto lidem, které jsi mi ze světa dal. Za ně prosím. Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, ať jsou jedno jako my. Neprosím, abys je vzal ze světa. Ale abys je zachoval od zlého. Posvěť je pravdou. Tvoje Slovo je pravda. Neprosím jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří. Aby všichni byli jedno. Jako Ty, Otče, ve mně a já v Tobě. Aby i oni byli v nás. Aby tak svět uvěřil, že Ty jsi mě poslal. A aby v nich byla láska, kterou máš ke mně. A já abych byl v nich.

*hudba **Ten starý, hrubý kříž***

Marie sedí u stolu na stupínku u kazatelny

Marie: Moji milí příbuzní, sousedé a přátelé. Jsem tak ráda, že jste dnes k nám přišli. A že chcete poslouchat moje vyprávění. Víte dobře, že jsem úplně obyčejná žena. A vám, kdo mě ještě neznáte, řeknu, že jsem Marie, maminka mého drahého Ježíše. Pamatujete si ještě? Vypráví se to dodnes, jak se to tehdy stalo. Pamatujete?

Tenkrát, než se můj drahý Ježíš narodil, jak mi anděl zvěstoval tu radostnou novinu. Že budu mít Syna. Byla jsem v tu chvíli tak překvapená a vyděšená. Ale pak jsem přijala vůli Páně s radostí. A stalo se podle Jeho Slova. Pak císař Augustus vyhlásil census, soupis všeho lidu. A my jsme šli s Josefem do Betléma. Tam se můj drahý Ježíš narodil. A tolik věcí se tam odehrálo. Pamatujete si ještě?

Museli jsme utéct do Egypta, aby Ho Herodes nezabil. Ale pak jsme se vrátili do Nazareta, kde jsme prožili Jeho krásné dětství. Ale o tom vám dnes nechci vyprávět. Ani o tom, jak můj drahý Ježíš dospěl a začal učit lid o Boží Lásce.

Dnes vám budu vyprávět o tom, co se stalo v těchto velikonočních dnech. O té veliké, převeliké bolesti, kterou jsme v pátek a v sobotu prožili. A také o té nevýslovné radosti, která přišla třetí den, vlastně.. vlastně dnes ráno...

*píseň **Byl jsi tam, když byl křižován můj Pán***

Marta: Marie, drahá Marie, jak ti je?

Marie: Ach Marto, ani nevíš, jak jsem smutná! Jsem tak smutná. Když jen pomyslím na všechno, co se odehrálo v posledních dnech, puká mi srdce bolestí. Ani plakat už nemůžu. Všechny slzy jsem vyplakala. A bolest v mém srdci je větší, než kdy předtím.

*píseň **Pane, mně chybějí slova***

Marta: Já vím, Marie, taky jsem moc smutná. Jak to vlastně v pátek ráno bylo? Povídej, Marie...

Marie: Ach. V pátek mě zasáhla zpráva jako blesk z čistého nebe. Že můj milovaný Ježíš byl v noci zatčen. A že je vyslýchán veleradou. Spolu s Marií Magdalénou a s ostatními ženami jsme rychle spěchaly do Synedria, abychom se dozvěděly víc. Když ho vedli spoutaného k Pilátovi, zoufale jsem se držela poslední naděje. Pilát ho neodsoudí. Určitě ho neodsoudí…

Marta: A my jsme to s Lazarem a se sestrou nestihli. U nás v Betánii jsme se to dozvěděli až v pátek dopoledne od Matouše. Představ si, že utekl až k nám. Byl tak vyděšený. Bál se, že ho budou vojáci hledat. Prý ho někdo v té tmě v zahradě Getsemane poznal. A co bylo potom, Marie?

Marie: A pak… pak jsem viděla mého milovaného Ježíše. Jak ho vedou, zbitého a zmučeného, na Golgotu. Ještě teď slyším ty rány, a cítím tu pronikavou bolest hřebů, tak krutou a tak nemilosrdnou… Šest hodin jsme stály pod křížem. Bylo to strašné. Myslela jsem, že v tom poledním slunci vypustím duši. Tolik utrpení, tolik bolesti, tolik posměchu a hanby! A pak… pak duši vypustil On, můj drahý Ježíš. On zemřel. Už není… není…

Marta: A kde je Petr? A Jan? A kde jsou ostatní?

Marie: Nevím. Petr se vytratil ze Synedria k ránu, hned jak kohout zakokrhal. Od té doby jsem ho neviděla. Ale čekám je. Snad brzy přijdou… Měly bychom se modlit, Marto. Tak jak nás to učil můj drahý Ježíš. To jediné mi pomáhá… moc mi to pomáhá…

Marta: Ano, Marie. Pojďme, budeme se modlit…

*píseň **Otče náš***

Petr a Jan na stupínku u klavíru

Jan: Petře, ty dneska ale vypadáš. Vypadáš hrozně.

Petr: Ani ty, milý Jane, nevypadáš vesele. Víš, nespal jsem celou noc. Tak moc mě to trápí. Tak moc!

Jan: Co tě trápí?

Petr: Víš, byl jsem v pátek v Synedriu, když soudili našeho Pána. A třikrát se mě lidé ptali, jestli Ho znám. A představ si, já jsem se tak bál. A třikrát jsem Ho zapřel. To je tak strašné. Ještě teď vidím ty Jeho oči, když se na mě Pán potom podíval. Tak se za to stydím a moc mě to bolí.

Jan: Já jsem se tak bál, že jsem tam ani nešel. A kdybych tam byl, tak bych utekl, kdyby mě poznali.

Petr Však jsem i já utekl, když kohout zakokrhal. V tu chvíli jsem si vzpomněl, jak mi Pán řekl, že Ho zapřu. A ještě víc mě bolí to, že Pán Ježíš zemřel.

Žena: Kdo zemřel? Slyším dobře?

Žena: Pán Ježíš? To není možné? Ten veliký učitel?

Petr: Ano, ano. Právě ten. Už třetí den pláčeme a nedokážeme to pochopit.

Žena: A co se mu stalo? Nějaká nemoc?

Petr: I kdepak. Cožpak to nevíte? Byl odsouzen a v pátek ho ukřižovali. Všichni jsme z toho tak zničení.

*píseň **Do Tvých starostí***

Frarizeus: To je dobře, že už je ten buřič po smrti. Svým učením jenom pobuřoval lid po celém Judsku. Začal v Galileji a přišel s tím až sem do Jeruzaléma.

Farizejova žena Anna: Říkal, že zboří chrám, který postavil náš král David! A že ho zase postaví za tři dny! Takové rouhání! Mluvil proti našemu svatému místu! Mluvil proti Mojžíšovi a proti Bohu! A vy ho ještě litujete? Že se nestydíte!

Petr: No jo, farizeus David a jeho žena Anna! Ano, nestydíme se. Je to taková bolest. Tak nás to trápí. Že náš Pán, náš milý Ježíš, zemřel na kříži.

Bartimeus: Cože? To mi ani neříkejte! Ježíš že zemřel na kříži? Byl takový hodný. A kolika lidem pomohl. I mě. Pamatujete si ještě toho slepého Bartimea, jak tady léta žebral o jídlo? Tak ten Batimeus jsem já.

Žena: Ale ty nejsi slepý. Jak je to možné?

Bartimeus: Ano, už nejsem slepý. Už zase vidím. To Ježíš mě uzdravil. Tenkrát se u mě zastavil a já ho prosil o almužnu. A on mi potřel oči blátem… a stal se zázrak. Boží zázrak! Od té doby zase vidím.

Marie Magdaléna: To jsem ráda, že tě konečně poznávám, milý Bartimee. Tolik jsem o tobě slyšela. Jak tě Pán Ježíš uzdravil a jak jsi byl tak vděčný. Jak jsi všude chodil a všem vyprávěl o tom velikém zázraku. Měla jsem z toho tenkrát takovou radost. Slyšeli jste už o Bartimeovi i u vás v Betánii, Marie?

Marie z Betánie: Slyšela, Magdaléno. Ano, ano, i u nás v Betánii se o tom už dlouho vypráví. Můj bratr Lazar nám přinesl tu novinu. *(k Bartimeovi)* Jsem tak vděčná, že tě uzdravil a že zase vidíš. Náš Pán je tak veliký a mocný, Bartimee. Miluji Ho stále, z celého srdce a nade všechno.

Petr: Ale Ježíš už zemřel, už není. A už nikdy nebude. Už Ho nemůžeš milovat.

Marie z Betánie: Ale Petře. Ty jsi zapomněl, jak můj bratr Lazar zemřel a byl už čtvrtý den v hrobě? A Pán Ježíš pak přišel k nám do Betánie. Ach, jak já jsem byla tak nešťastná! Vyčítala jsem mu, že přišel tak pozdě. Kdyby přišel dřív, mohl můj bratr Lazar žít. A On nám řekl: „Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mně, i kdyby umřel, bude žít."

Marie Magdaléna: Ano, pamatuji si to, tvoje sestra Marta mi to vyprávěla.

Marie z Betánie: A já jsem Mu uvěřila, Petře. A On… On pak mého drahého Lazara vzkřísil. Lazar je živ a zdráv, už půl roku. Nikdo u nás v Betánii to nechápe.

Frarizeus: Ha, ha. Jiné zachránil, ale sám sebe zachránit nedokázal!

Marie Magdaléna: Ale náš Pán **byl** veliký a mocný prorok.

Farizejova žena Anna: Jakýpak prorok, prosím tě? Když mu na nádvoří Synedria zavázali oči a tloukli ho, ani neuhodl, kdo ho zrovna uhodil.

Jan: Ale On je Boží Syn.

Frarizeus: Cože? Boží Syn? Mohl na kříži všem ukázat, že je Mesiáš, Ten vyvolený Boží Syn. Jak o sobě bezostyšně tvrdil. Dokonce, i když byl souzen na veleradě. Rouhal se i tam!

Farizejova žena Anna: Ano, mohl to tam na kříži dokázat. A všichni bychom v něj uvěřili. Ale nic nedokázal. Umřel. Jako obyčejný člověk.

Marie Magdaléna: Ano, Ježíš říkal, že je Boží Syn. A já tomu věřím stále. Taky nemůžu pochopit, proč Ho Pán Bůh nechal zemřít. Do poslední chvíle jsem čekala na nějaký zázrak. A žádný zázrak se nestal. Jak je to možné? Proč ho Pán Bůh opustil?

Petr: Ano Magdaléno, taky tomu nerozumím. Ty sama jsi na sobě poznala, jakou má Pán Ježíš moc.

Marie Magdaléna: Ano, Petře. Nikdy na to nezapomenu. Byla jsem hříšná žena. Všichni se mnou opovrhovali. A chtěli mě ukamenovat. Byla jsem tak nešťastná. Nikdy jsem nepoznala Lásku. A když mě přivedli k Ježíši, čekala jsem rozsudek smrti. Před jeho tváří jsem neměla vůbec nic, čím bych se obhájila. A On se na mě tak laskavě podíval. Jeho oči byly plné Lásky a Odpuštění.

Petr: Ano, Magdaléno. Byl jsem tam. Pamatuju si, jak ti tenkrát náš Pán řekl: „Jdi, a nehřeš víc."

*píseň **Před Tvou tváří Pane** 3 sloky*

přiběhnou děti z malé besídky a stoupnou si na lavičky před klavírem

Marie Magdaléna: Ano, Petře. Plakala jsem tenkrát štěstím… A teď pláču bolestí. On zemřel. Můj milovaný Ježíš!

Pavlínka: Ježíš? Ježíš?! Toho známe!

Adámek: Ano, to je ten hodný pán. Pán Ježíš.

Frantík: My jsme si s ním hráli. Choval nás a moc hezky nám vyprávěl.

Karolínka: Pán Ježíš je tak hodný!

Michálek: Má nás moc rád. Všecky děti má rád.

Samík: Mě má taky rád.

Laduška: A je tak krásný! Jako obrázek.

Pavlínka: A když nás lidi od něho odháněli, tak nás nedal. Řekl, že oni mají být jako my, děti.

Frantík: Ano, jako my, děti. Jinak nedostanou žádné království.

Adámek: Já bych chtěl taky království.

Pavlínka: Neboj, Adámku. Však ho dostaneš. Pán Ježíš to slíbil.

Všechny malé děti:

Pán Ježíš Láska je,
všechny děti miluje.
Pán Ježíš Láska je,
i malé děti miluje!
i Pavlínku, i Frantíka, i Adámka, i Karolínku, i Michálka, i Samíka, i Ladušku!

*píseň **Ježíš má rád všechny děti***

Petr: Tak to vidíte děti, a ten milý Pán Ježíš v pátek umřel. Už není.. Už vás nikdy chovat nebude.

Děti: Ne! Ne! To není pravda! Pán Ježíš je! Pán Ježíš žije!

Marie Magdaléna: Ale Petře, neříkej to. Budou smutné. Rozpláčou se a já je pak budu muset utěšovat. Běžte děti domů a nebuďte smutné.

Marie z Betánie: Ano, děti. Nebuďte smutné! Běžte domů a radujte se! Pán Ježíš je živý. Věřím tomu, co mi řekl. On musí žít. A žije. Bude žít. Jako můj bratr Lazar. Nemůže být mrtvý. Řekl mi to. A já mu věřím!

Marie Magdaléna: Marie, ty jsi byla vždycky takový snílek. Kéž bys měla pravdu!

Marie z Betánie: Ale Magdaléno. To není sen. Stále svého Pána cítím. Když jsem Mu před Velikonocemi mastí nohy mazala a svými vlasy vytřela, byl mi tak blízko. Byl tak blízko. A tak blízko Ho cítím dnes.

Marie Magdaléna: No dobře, půjdeme už. A vy Petře a Jane, jděte napřed. Už na vás čeká Marie a další ženy. My ještě koupíme nějaké plátno, aby ho bylo dost. Domluvili jsme se, že půjdeme ke hrobu, pomazat tělo Pána Ježíše. Marie chce také jít.

Petr: Marie taky půjde? To nevydrží. Je tak slabá.

Marie Magdaléna: Rozmlouvala jsem jí to. Taky už není mladá a nemůže na nohy. I v pátek pod křížem jsme ji jen tak tak drželi, aby se udržela na nohou. Ale nedá si říct. Chce svého Ježíše pomazat vonnými mastmi sama. Tak ji budeme muset cestou podpírat. Chudinku, utrápenou..

Petr: Dobře, Magdaleno. Jděte tam. Ale já nepůjdu. Asi bych to nevydržel. Zapřel jsem svého Pána. Jsem tak bídný člověk..

Jan: Já do hrobu taky nepůjdu.

Petr: I co bys tam dělal. Ženy si poradí i bez tebe. Ještě bys jim překážel..

Petr a Jan odcházejí na stupínek vedle kazatelny, kde u stolu sedí Marie a Marta

Marta: Petře, Jane! Vítejte! Tolik jsme se na vás načekali. Už jsme se o vás bály.

Petr: No jo, však už jsme tady.

Ráchel: Co je ti Petře? Jsi takový zdrcený.

Noemi: Ty nevíš Ráchel? Petr je takový už od pátku..

Hannah: I my jsme smutné, že Pán Ježíš umřel. Ale ty, Petře, opravdu vypadáš strašně.

Ráchel: Taky pořád pláču pro Ježíše. Ale Petře, nemůžeš být tak zoufalý. Pán Bůh je s námi, i když tu Ježíš už není.

Noemi: Petr byl zoufalý už v pátek ráno. Ještě dřív, než Pána Ježíše ukřižovali. Viděla jsem ho. Hned jak přišel ze Synedria.

Hannah: Co se tam stalo, Petře? Řekni nám to.

Petr: Zapřel jsem svého Pána! Třikrát jsem Ho zapřel. To je tak strašné. Tak se za to stydím. A moc mě to bolí.

Noemi: I neplač, Petře! Byl jsi tak statečný, že jsi tam šel za Pánem! My bychom tam strachy umřely.

Ráchel: A modli se, Petře. Pán Bůh Ti odpustí. Vždycky nám odpustí, když litujeme svoje hříchy a prosíme ho z upřímného srdce.

Hannah: Já tomu také věřím. Věř tomu, Petře!

*píseň **Jen Bohu věř***

Marta (naklání se přes zábradlí): Podívejte se, vidím z okna, že k nám přichází Marie Magdaléna s Marií z Betánie! Půjdu jim otevřít…

Marie (obejmou se s Magdalénou): Vítej, Magdaléno! Jsme tak rádi, že jsi už přišla. Jsem tak ráda, že tě mám!

Marie Magdaléna: Marie! Také jsem ráda, že tě mám, má drahá Marie!

Marie (obejmou se s Marií z Betánie): Vítej, Marie. Tak ráda tě zase vidím. A kde je náš milý Lazar?

Marie z Betánie: Bude tu co nevidět. Vyprovázel ještě Matouše. Jsou na cestě do Emaus. Nechtěl, aby šel sám. Matouš je ze všeho, co se stalo, stále tak rozrušený.

Noemi: Tak už jsme tady všechny. Můžeme se vydat ke hrobu, co říkáte?

Ráchel: Ano, půjdeme. Vonné masti už máme připravené. Magdaléno, pomoz prosím Marii, je tak slabá…

ženy odcházejí po schodech dolů, Sára pomáhá Elišce a podpírá ji, kolem kazatelny jdou ke hrobu

Marta: Ale kdo nám odvalí kámen od hrobu?

Hannah: No jo. Je tak veliký a těžký.

Ráchel: Je nás pět žen. Ale bojím se, že s kamenem ani nepohneme.

Marie z Betánie: Nebojte se. Co Pán Bůh chce, tak se stane. Nedělejte si starosti o ten kámen. Já věřím, že to nebude potřeba. Pán Ježíš mi to řekl. On je živý!

Noemi: Co to povídáš? Všichni jsme přece viděli, jak zemřel na kříži. Já se taky se bojím. Abychom nešly do toho kopce nadarmo. Takovou dálku. Chudinka Marie…sotva jde…

před klavírem se Marie zastaví a usedá na stoličku

Marie: Už nemůžu dál. Nechte mě tady a jděte napřed. Chvilku si odpočinu. A pak přijdu za vámi.

Magdalena: Dobře Marie, odpočiň si. Stejně se za chvíli vrátíme. Ten kámen samy neodvalíme.

píseň ***Plakala Marie Magdaléna***

Magdalena: Co se to stalo? Nevěřím vlastním očím…Ty kameny… ten kámen… je odvalený…

Marie: Ženy mi pak vyprávěly, jak nahoře v kopci uviděly, že je kámen od hrobu odvalený. A jak byly bezradné nad tím, co se stalo, spatřily anděla v zářícím rouchu. V tu chvíli je zachvátil strach a sklonily tvář k zemi. Ale on jim řekl:

Anděl: „Nebojte se. Víme, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříšen, tak, jak řekl. Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji, že Syn člověka musí být vydán do rukou hříšných lidí, být ukřižován a třetího dne vstát. Pojďte se podívat na místo, kde ležel. Ale jděte, řekněte jeho učedníkům, a zvláště Petrovi: Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl.“

Marie: Pak ženy vešly dovnitř, ale tělo Pána Ježíše nenašly. A tu se rozpomenuly na slova mého drahého Ježíše.

Marie z Betánie: Já jsem to věděla! Já jsem Mu tak věřila. Jsem Tak šťastná! To musí všichni vědět! A hlavně Petr! Pojďte, poběžme rychle za ním! Potřebuje to slyšet.

Marie: Ale já jsem zatím celou dobu seděla tady. A ženy na mě v tu chvíli úplně zapomněly, opustily hrob a se strachem i s velikou radostí to běžely oznámit učedníkům i všem ostatním… Když dlouho nešly, vydala jsem se, plná bolesti a žalu, nahoru do kopce k hrobu.

ženy utíkají za učedníky zkratkou kolem kazatelny, Marie jde po chvíli na stupínek

píseň ***Prázdný hrob***

Marie: zpěv: Lásko, Lásko, má Lásko…

Přišla jsem k hrobu a zůstala stát v němém úžasu. Někdo kámen odvalil a hrob byl prázdný… Oči mi zalily slzy lítosti a bezmoci. Kdo jej vzal? Jak mohou být tak krutí?

zpěv: Lásko, Lásko, má Lásko…

Běžela jsem strání dolů, jak bez rozumu. A najednou, jakoby ze země vyrostl, stál přede mnou. Snad je to správce hrobů, blesklo mi hlavou…Určitě něco ví… Musí něco vědět…

zpěv: Lásko, Lásko, má Lásko…

„Marie,“ řekl mi tak něžně a sladce. Jeho oči se setkaly s mými a já – celá zmatená, plná překvapení, radosti a štěstí, padla jsem Mu k nohám… Ó Rabboni, Mistře a Pane můj…

zpěv: Lásko, Lásko, má Lásko…

Marie zůstává stát u hrobu; zatím v domě u Petra a Jana

Marta: Petře, Jane! Byly jsme u hrobu! Někdo kámen odvalil.

Hannah: To byl určitě anděl!

Petr: Cože? Coo?

Ráchel: Ano, Petře? Pán Ježíš už není v hrobě!

Noemi: On vstal z mrtvých! On žije!

Petr: Bláznivé ženské! Co to povídáte?

Ráchel: Je to pravda! Řekl nám to anděl.

Hannah: Já jsem ho viděla.

Noemi: A uvidíme Ho v Galileji. Máme ti to říct, Petře. Taky Ho uvidíš.

Petr: To není možné! Jdu se podívat ke hrobu!

Všichni: Jdeme s tebou!

všichni utíkají ke hrobu a postaví se kolem Marie

píseň ***To anděl kámen odvalil***

(všichni se drží kolem pasu a zpívají, při refrénu se otočí a ukazují na odvalený kámen)

Marie (s otevřenou Biblí v ruce): Ale to nebyl konec, moji milí posluchači. To byl teprve začátek. Můj hluboký žal a moje veliká bolest se obrátily v nevýslovnou radost.

Když jsem se s Ním setkala u hrobu, bylo to setkání, které změnilo celý můj život. Však jste to všichni slyšeli. Můj milovaný Ježíš, kterého jsem pod srdcem nosila, kterého jsem vyrostla a s láskou vychovala, můj milovaný Ježíš stál přede mnou. A v té chvíli se stal i mým Pánem a Spasitelem.

Na dnešní nedělní ráno nikdy nezapomeneme. Zpočátku jsme tomu ani nemohli uvěřit. Náš drahý Pán Ježíš žije! Ještě dnes byl mezi námi. Když jsme byli všichni spolu v domě naší drahé Magdalény. A ukázal se i dalším učedníkům. Bylo to na cestě do Emaus - tam ho poznali, když s nimi hovořil. A ukázal se ještě mnohým dalším bratřím a sestrám.

Petrovi Pán Ježíš odpustil. A ten byl tak šťastný! Kudy chodil, tudy o tom mluvil. Už se nebál. Tak se změnil!

Tehdy jsme všichni uvěřili v Jeho Slovo. *(pozvedne otevřenou Bibli)* Uvěřili jsme, že Pán Ježíš zemřel za nás, abychom byli zachráněni. A pro nás všechny to byl velký ZAČÁTEK. Začátek našeho nového života.

Jsem obyčejná žena, moji milí posluchači. Nemusíte mi věřit. Ale věřte Pánu Ježíši a Jeho Slovu. *(pozvedne otevřenou Bibli)* Tak moc vám všem přeju, abyste i vy mohli začít svůj život znovu.

Abyste mohli svůj život začít psát znovu, od prvních řádků. Úplně znovu. S Pánem Ježíšem.

píseň ***Vše psát od prvních řádků***

© Libreto: Eliška Hrůzová & Štěpán Křivánek
pro Nedělní besídku a Dorost BJB Cheb
© 2016